

Végyári vitézek

Október végén, még kihasználva a szép, őszi időt, családuknk kirándulást szervezett Esztergomba.

Korán keltünk útra, ködös volt a reggel. Az autó kellemes melegében elaludtam. Valószínű, hogy az iskolai élmények hatására, mintha időgépben lettem volna, visszautaztam az időben. Tudtam, hogy Esztergomban Balassi és a végyári vitézek életéről látunk majd sok mindent, így teljesen beleéltem magam álmomban.

A vár falain sétáltam, őrségben voltam két másik katonával. Figyeltük a hajnali tájat, a csendességet, melyet csak a madarak csicsergése zavart meg kissé, és virágok illatát szívtuk be.

Az udvaron vitéztársaim gyülekeztek, akik éppen portyára indultak. Meg akarták zavarni a gaz törököket, akik a közelben ólálkodtak. Öröm volt látni, hogy milyen dalias férfiak, gyönyörű paripáikon ülve, kezükben kopjákkal, lándzsákkal, zászlókkal készülődnek. Vidáman, bajtársi összetartással indultak útnak trombitaszóra.

Mi a mai napon őrségben maradtunk, bár szívesebben mentünk volna társainkkal az ellenséget űzni.

Esteledett, mikor a nap sugarai a távolban megcsillantak a visszafelé tartó katonák sisakjain. Fáradtan, sebekkel borítva értek vissza a várba. Fogadásukra siettek a várbeliek, ápolták a sebesülteket, akik büszkén mesélték, hogy megvédték a szomszédos településeket és még foglyokat is ejtettek!

Vacsoraidő következett, bennünket is leváltottak az őrségből. Vidáman csatlakoztunk az esti mulatsághoz, ahol vitéztársaink beszámolóját hallgattuk, ki, hogyan harcolt a törökkel. Hálát adtunk, hogy épségben tértek vissza. Segítették egymást, hiszen felesküdték arra: tisztességgel élnek, megőrzik jó hírnevüket, példát mutatnak. Mellettünk társaink a csata izgalmát nem feledve, még harci játékot is bemutattak, mely igazán jó befejezése volt a napnak.

Lassan nyugovóra tértünk, csak az áldást kérő ima halk moraja hallatszott. Fülemben csengett ez a finom zaj, és akkor döböntem rá: édesanyám szólítgat, mert a távolban már Esztergom háza és a vár látszott. Az időgép megállt, s arra gondoltam, ha ez nem álom, hanem valóság lett volna, vajon megálltam volna helyemet a vitézek között?

Szerintem a mostani világ is ad számunkra sok olyan feladatot, amit néha nehéz, máskor könnyebb megoldani. Megfogadtam, hogy az álom tanulsága, a segítőkészség, kiállás társaim mellett, hazám védelme nekem is példa lesz. Azért viszont hálás vagyok a sorsnak, hogy most nem csatamezőn kell bizonyítanom mindazt, amit a végvári vitézeknek kellett.

Beczók Máté 7.c

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola